

17 Απριλίου, 1995

[ΠΙΚΗΣ, Πρόεδρος, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ,
ΝΙΚΗΤΑΣ, ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ/στές]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 155.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 3 ΚΑΙ 9 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙ-
ΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 1964,

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕ-
ΛΕΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ (ΑΡ. 3), ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΩΝ ΑΙΤΗ-
ΤΩΝ ΣΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΕΚΔΟΣΗΣ 2/94, ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΤΑΛ-
ΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ CERTIORARI ΚΑΙ MANDAMUS,

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙ-
ΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΑΡΝΑΚΑΣ, ΜΕ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ 29 ΝΟΕΜ-
ΒΡΙΟΥ 1994, ΣΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΕΚΔΟΣΗΣ 2/94.

(Πολιτική Έφεση Αρ 9398).

Κατάχρηση δικαστικής διαδικασίας — Καταχώρηση έφεσης εναντίον
απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου απορριπτικής αιτήματος για
καταχώρηση αίτησης certiorari και mandamus για παραμερισμό από-
φασης Επαρχιακού Δικαστηρίου να απορρίψει αίτηση έκδοσης φυγο-
5 δίκου — Παράλληλη έκδοση νέας εξουσιοδότησης από τον Υπουργό
Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης, με σκοπό τη νέα σύλληψη του φυ-
γοδίκου — Αποκλειστικός σκοπός της έφεσης, η αναβίωση της πρω-
τόδικης διαδικασίας έκδοσης του φυγοδίκου — Παράλληλη προώθη-
ση δύο διαδικασιών έκδοσης — Κατάχρηση της διαδικασίας έκδοσης.

10

Certiorari — Έκδοση φυγοδίκου — Εξουσιοδότηση του Υπουργού Δι-
καιοσύνης και Δημόσιας Τάξης για δεύτερη διαδικασία μετά από
απόρριψη της πρώτης από Επαρχιακό Δικαστήριο — Ταυτόχρονη
καταχώρηση έφεσης εναντίον απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρί-
15 ου να μην επιτρέψει άδεια για καταχώρηση αίτησης για έκδοση
εντάλματος τύπου certiorari — Δύο διαδικασίες έκδοσης του ίδιου
ατόμου — Συνέπειες παράλληλης προώθησης δύο διαδικασιών.

Φυγοδίκος — Δύο παράλληλες διαδικασίες εκδόσεως φυγοδίκου —

Κατάχρηση δικαστικής διαδικασίας — Παρέμβαση του δικαστηρίου για αποτροπή της — Διαφύλαξη της διαδικασίας έκδοσης από καταχρήσεις που την εκτρέπουν του σκοπού της.

Διαδικασία έκδοσης — Φύση διαδικασίας — Συνιστά "πολιτική διαδικασία" εν τη εννοία του άρθρου 22 του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960 (Ν.14/60). 5

Μετά την απόρριψη από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας αίτησης για έκδοση του Alexander Valentinovich Bodron στις Ρωσικές Αρχές, επειδή το ένταλμα σύλληψης που απέστειλαν δεν ήταν το πρωτότυπο ή πιστοποιημένο αντίγραφο του, ο Υπουργός Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως, προχώρησε στην έκδοση νέας εξουσιοδότησης με βάση το ίδιο ένταλμα. Η σκοπιμότητα της ενέργειάς του, ήταν να κινήσει νέα διαδικασία έκδοσης, ώστε να γίνει νέα σύλληψη του εκζητούμενου. Παράλληλα, υποβλήθηκε αίτηση στο Ανώτατο Δικαστήριο για αναθεώρηση της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου μέσω των προνομιακών ενταλμάτων certiorari και mandamus με σκοπό να παραμεριστεί η απόφαση λόγω καταφανούς νομικού σφάλματος και εκδοθεί προστακτικό διάταγμα ολοκλήρωσης της διαδικασίας και εκδοθεί ο Bodron στις Ρωσικές Αρχές. 10 15 20

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα, αφού διαπίστωσε ότι δεν είχε καταδειχθεί εμφανές νομικό σφάλμα που να εκβαθρώνει την απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου. 25

Πριν την έναρξη της ακρόασης της έφεσης που καταχωρήθηκε, ο δικηγόρος του εφεσίβλητου υπέβαλε ότι η διαδικασία συνιστά κατάχρηση των δικαστικών διαδικασιών, εφόσον επιζητείται με αυτή ο ίδιος στόχος μ' εκείνο της δεύτερης αίτησης για την έκδοση του Bodron. 30

Η δικηγόρος για το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, υπέβαλε ότι δεν παρέχεται η δυνατότητα έφεσης, εναντίον απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου, απορριπτικής αιτήματος για έκδοση φυγοδίκου. 35

Αποφασίστηκε, ότι:

(1) Η διαδικασία έκδοσης φυγοδίκου συνιστά "πολιτική διαδικασία" εν τη εννοία του άρθρου 22 του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960 (Ν.14/60) η οποία εφεσιβάλλεται σύμφωνα με το άρθρο 25 του ιδίου νόμου. 40

(2) Η διαδικασία έκδοσης φυγοδίκου, δε σκοπεύει στην τιμωρία του αλ-

λά συνιστά ένα από τους τρόπους έγερσης “αγωγής” και συνεπώς πολιτική διαδικασία συνυφασμένη με την πολιτική δικαιοδοσία του Επαρχιακού Δικαστηρίου υποκείμενη σε έφεση κατά το άρθρο 25(1) του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960 (Ν.14/60).

5

(3) Η εκκρεμούσα έφεση είχε αποκλειστικό σκοπό την αναβίωση της πρωτόδικης διαδικασίας για έκδοση του φυγοδίκου με τον παραμερισμό της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου και συνιστούσε δεύτερη και παράλληλη διαδικασία έκδοσης.

10

(4) Η δυνατότητα έκδοσης δεύτερης εξουσιοδότησης για την έκδοση φυγοδίκου, συναρτάται με την εγκατάλειψη της πρώτης.

15

(5) Η παράλληλη προώθηση δύο διαδικασιών έκδοσης φυγοδίκου, συνιστά κατάχρηση της διαδικασίας που επιβάλλει την παρέμβαση του δικαστηρίου για την αποτροπή της.

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

20 *Αναφερόμενες υποθέσεις:*

Διευθυντής των Φυλακών ν. Αναφορικά με την αίτηση του Τζενάρο Περρέλλα (1995) 1 Α.Α.Δ. 217,

25 *In Re Zamin (1983) 2 C.L.R. 188,*

Αστυνομία ν. Feras and Others (1990) 2 Α.Α.Δ. 14,

Re Norway's Applications (Nos 1 and 2) [1989] 1 All E.R. 745 (H.L.),

30

Rees v. Secretary of State [1986] 2 All E.R. 321,

Γενικός Εισαγγελέας (Αρ. 1) (1992) 1(Α) Α.Α.Δ. 136.

35 **Έφεση.**

40 Έφεση από τον Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας κατά της πρωτόδικης απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Αρτέμης, Δ.) που δόθηκε στις 20/2/95 (Αρ. Αιτήσεων 189/94 και 195/94) με την οποία απορρίφθηκε το αίτημα της Δημοκρατίας για την έκδοση προνομιακών διαταγμάτων certiorari και habeas corpus για αναθεώρηση της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου, με την οποία απορρίφθηκε αίτησή της για έκδοση του Alexander Valentinovich Bodrov, στις Ρωσικές Αρχές.

Ε. Λοϊζίδου (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α' για το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας.

Γ. Μυλωνάς, για τον Εφεσίβλητο.

5

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ, Π.: Με την απόφαση που ακολουθεί συμφωνούν οι Δικαστές Παπαδόπουλος, Χατζησαγγάρης και Νικήτας. Ο Νικολαΐδης, Δ., ο οποίος επίσης συμφωνεί, θα δώσει ξεχωριστή απόφαση.

10

ΠΙΚΗΣ, Π.: Μετά από αίτηση της Ρωσικής Ομοσπονδίας, ο Υπουργός Δικαιοσύνης εξουσιοδότησε την έναρξη διαδικασίας για την έκδοση του Alexander Valentinovich Bodron στις Ρωσικές Αρχές, για να δικαστεί για αδικήματα τα οποία περιγράφονται σε ένταλμα που είχε εκδοθεί για τη σύλληψή του.

15

Το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρινακας απέρριψε το αίτημα, αφού έκρινε ότι το ένταλμα σύλληψης δεν έφερε την πιστοποίηση η οποία προβλέπεται στο Άρθρο 42(2) του κυρωτικού νόμου της Συνθήκης μεταξύ Κύπρου και Σοβιετικής Ένωσης για Παροχή Νομικής Συνδρομής σε θέματα Αστικού και Ποινικού Δικαίου Ν. 172/86, που καθιστά την πιστοποίηση του αντιγράφου του εντάλματος το οποίο συνοδεύει την αίτηση απαραίτητο στοιχείο για τη θεμελίωση του αιτήματος για έκδοση.

20

25

Μετά την απόρριψη της αίτησης, παρασχέθηκε νέα εξουσιοδότηση από τον Υπουργό Δικαιοσύνης, βασισμένη στο ίδιο ένταλμα σύλληψης, που κρίθηκε απαράδεκτο στην πρώτη διαδικασία, και άρχισε νέα διαδικασία για την έκδοση του εφεσίβλητου. Παράλληλα, υποβλήθηκε αίτηση στο Ανώτατο Δικαστήριο για την αναθεώρηση της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου μέσω των προνομικών ενταλμάτων *Certiorari* και *Mandamus*, προς το σκοπό:

30

35

(α) παραμερισμού της απόφασης λόγω καταφανούς νομικού σφάλματος και

(β) έκδοσης προστακτικού διατάγματος για την ολοκλήρωση της διαδικασίας και την έκδοση του Bodron στις Ρωσικές Αρχές.

40

Η δεύτερη διαδικασία για την έκδοση του Bodron και η προώθησή της παράλληλα προς τη διαδικασία για την αναθεώρηση και παραμερισμό της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου, σκοπούσε

να καταστήσει δυνατή τη σύλληψη και κράτηση του εφεσίβλητου μέχρι την αποπεράτωση των διαδικασιών για την έκδοσή του. Αυτό ανέφερε η δικηγόρος της Δημοκρατίας και ότι η διαδικασία άρχισε μετά από έγκριση του Προέδρου του Επαρχιακού Δικαστηρίου

5 Λάρνακας. Δε θα εκφέρουμε άποψη για την εγκυρότητα της διαδικασίας που εκκρεμεί στο Επαρχιακό Δικαστήριο, δεδομένου ότι η κρίση της δεν είναι υπό αναθεώρηση στην παρούσα διαδικασία. Δεν μπορεί, όμως, να αφήσουμε απαρατήρητο το γεγονός ότι, αν σωστά έχουμε κατανοήσει τους λόγους για τους οποίους κινήθηκε η

10 δεύτερη διαδικασία έκδοσης, αυτή έχει χρησιμοποιηθεί για την κράτηση του καθ' ου η αίτηση για σκοπούς άλλους από την προώθηση αυτής τούτης της διαδικασίας για την οποία διατάχθηκε η κράτηση. Σύμφωνα με όσα μας έχουν λεχθεί, η δεύτερη διαδικασία έκδοσης κινήθηκε για να καταστεί δυνατή η κράτηση του καθ' ου η αίτηση μέ-

15 χρις όπου το Ανώτατο Δικαστήριο αποφανθεί επί της εγκυρότητας της πρώτης διαδικασίας. Αυτό κρίνεται απαράδεκτο, όπως και η χρήση των μηχανισμών του δικαίου σε κάθε περίπτωση που επιδιώκεται ο περιορισμός της ελευθερίας του ατόμου για σκοπούς άλλους από εκείνους που συναρτώνται αποκλειστικά με τη διαδικασία, στο πλαίσιο της οποίας επιδιώκεται η κράτηση.

20

Στο μεταξύ, οι Ρωσικές Αρχές εφοδίασαν τις Αρχές της Κυπριακής Δημοκρατίας με νέο ένταλμα σύλληψης, το οποίο, όπως μας πληροφόρησε η δικηγόρος της Δημοκρατίας, αίρει τις ατέλει-

25 ες που διαπιστώθηκαν στην πιστοποίηση του πρώτου εντάλματος σύλληψης, το οποίο θα κατατεθεί στη νέα διαδικασία για την έκδοση του Bodrov.

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα για την έκδοση των προνομιακών ενταλμάτων που αιτήθηκε η Δημοκρατία. Η αίτηση απορρίφθηκε, αφού το δικαστήριο διαπίστωσε ότι δεν είχε καταδειχθεί εμφανές νομικό σφάλμα το οποίο να εκβαθρώνει την απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου.

30

Πριν αρχίσει η ακρόαση της έφεσης, ο δικηγόρος του εφεσίβλητου υπέβαλε ότι η παρούσα διαδικασία συνιστά κατάχρηση των διαδικασιών του δικαστηρίου, εφόσον επιδιώκεται με αυτή η επίτευξη του ίδιου στόχου μ' εκείνο που επιζητείται με τη δεύτερη αίτηση για την έκδοση του Bodrov· συνεπώς, εισηγήθηκε, η έφεση πρέπει να απορριφθεί για τους ίδιους λόγους που απορρίφθηκε η έφεση της

40 Δημοκρατίας που αφορούσε τον *Τζενάρο Περγέλλα* (1995) 1 Α.Α.Δ. 217. Ο λόγος της *Περγέλλα* στοιχειοθετεί την αρχή ότι η προώθηση ταυτόχρονα και παράλληλα δύο διαδικασιών για την έκδοση φυγοδίκου συνιστά κατάχρηση της διαδικασίας του δικαστη-

ρίου, η οποία μπορεί να παρεμποδισθεί προς διασφάλιση της σύμμετρης άσκησης των δικαιοδοσιών του δικαστηρίου. Η έφεση απορρίφθηκε σ' εκείνη την υπόθεση για να περιοριστούν οι διαδικασίες για την έκδοση του Περρέλλα σε μία, που είναι ο κανόνας για την επίκληση της δικαιοδοσίας του δικαστηρίου για την προστασία δικαιώματος ή την εξασφάλιση συγκεκριμένης θεραπείας. 5

Η κ. Λοϊζίδου για τη Δημοκρατία υπέβαλε ότι η παρούσα διαδικασία, συσχετιζόμενη με τη δεύτερη εξουσιοδότηση και την επακόλουθη διαδικασία για την έκδοση του Βοδρον, διακρίνεται από την **Περρέλλα**, με αναφορά στα γεγονότα που στοιχειοθετούν το υπόβαθρο των δύο υποθέσεων. Η διαδικασία ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην **Περρέλλα** αφορούσε αίτημα του φυγοδίκου για την έκδοση εντάλματος *habeas corpus*, θεραπεία, η παροχή της οποίας ρυθμίζεται από τις διατάξεις του Άρθρου 10 του περί Εκδόσεως Φυγοδικών Νόμου του 1970, (Ν.97/70), ενώ στην παρούσα υπόθεση η διαδικασία αφορά τον έλεγχο της νομιμότητας της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου να απορρίψει αίτημα για την έκδοση φυγοδίκου, βάσει του ένδικου μέσου που προβλέπεται από το Άρθρο 155.4 του Συντάγματος. Η έφεση στην **Περρέλλα** συνιστούσε συνέχεια της πρωτογενούς διαδικασίας για την απελευθέρωση του **Περρέλλα**, ενώ στην προκείμενη περίπτωση η διαδικασία έφεσης διαχωρίζεται από την πρωτόδικη διαδικασία και έχει ως αποκλειστικό αντικείμενο τον έλεγχο της νομιμότητας της πρωτόδικης απόφασης, για την αναθεώρηση της οποίας δεν παρέχεται άλλο ένδικο μέσο, περιλαμβανομένης και της έφεσης. 10
15
20
25

Η κ. Λοϊζίδου υποστηριξε ότι δεν παρέχεται η δυνατότητα άσκησης έφεσης εναντίον απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου, απορριπτικής αιτήματος για την έκδοση φυγοδίκου. Οι αποφάσεις στις οποίες στήριξε τη θέση αυτή είναι, κατά πρώτο λόγο, εκείνες της Ολομέλειας **In Re Zamin** (1983) 2 C.L.R. 188 και **Αστυνομία v. Feras and Others** (1990) 2 A.A.Δ. 14 και, κατά δεύτερο, η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην άσκηση της πρωτογενούς δικαιοδοσίας βάσει του Άρθρου 155.4 του Συντάγματος **Γενικός Εισαγγελέας** (Αρ.1) (1992) 1(A) A.A.Δ. 136. 30
35

Στις πρώτες δύο υποθέσεις αποφασίστηκε ότι η διαδικασία για την έκδοση φυγοδίκου δε συνιστά ποινική διαδικασία και, επομένως, η διεξαγωγή της δεν υπόκειται ούτε ρυθμίζεται από τις διατάξεις του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155. Έτσι κρίθηκε ότι δεν παρεχόταν η δυνατότητα επιφύλαξης νομικού ζητήματος που είχε εγερθεί κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου για γνωμάτευση από το Ανώτατο 40

Δικαστήριο, βάσει του Άρθρου 148(1) του Κεφ. 155.

5 Στη δεύτερη περίπτωση (Αίτηση 86/91) υιοθετήθηκε η άποψη ότι η διαδικασία για την έκδοση φυγοδίκου δε συνιστά ούτε ποινική, αλλά ούτε και πολιτική διαδικασία, με την έννοια που οι όροι αυτοί ενέχουν στον περί Δικαστηρίων Νόμο του 1960, (Ν.14/60). Η θέση αυτή δε μας βρίσκει σύμφωνους.

10 Ο όρος “πολιτική διαδικασία”, στο πλαίσιο του Ν.14/60, περιλαμβάνει κάθε διαδικασία άλλη από ποινική. Ο όρος “ποινική διαδικασία” περιλαμβάνει κάθε διαδικασία ενώπιον οιαδήποτε δικαστηρίου, η οποία έχει ως αντικείμενο την τιμωρία ατόμου για αδίκημα που προκύπτει από παράβαση νόμου. Ανάλογος είναι ουσιαστικά ο προσδιορισμός της πολιτικής και ποινικής διαδικασίας που προβλέπεται αντίστοιχα στους περί Πολιτικής Δικονομίας Θεσμούς και τον περί Ποινικής Δικονομίας Νόμο, Κεφ. 155. Προκύπτει από τον ορισμό των αντίστοιχων όρων στο Ν.14/60 ότι κάθε διαδικασία ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου άλλη από ποινική συνιστά εξ ορισμού πολιτική διαδικασία. Η διάκριση η οποία γίνεται μεταξύ ποινικής και πολιτικής διαδικασίας και η διαίρεση των διαδικασιών των πρωτοδίκων δικαστηρίων σε ποινικές και πολιτικές αντανάκλα την πατροπαράδοτη διάκριση του Αγγλικού δικαίου μεταξύ ποινικής και πολιτικής διαδικασίας και των δικαιοδοσιών των πρωτοδίκων δικαστηρίων, αστικών και ποινικών, στις οποίες ανάγονται. Η διαίρεση του συνόλου της δικαιοδοσίας των πρωτοδίκων δικαστηρίων της Αγγλίας σε αστική και ποινική τονίστηκε στη *Re Norway’s Applications* (Nos 1 and 2) [1989] 1 All E.R. 745, (H.L.). Η διαίρεση αυτή αντανάκλαται και στις αντίστοιχες διαδικασίες, ποινική και πολιτική.

35 Το Άρθρο 25 του Ν.14/60 παρέχει, τηρουμένου του διαδικαστικού κανονισμού, δικαίωμα έφεσης εναντίον κάθε απόφασης Επαρχιακού Δικαστηρίου που ασκεί πολιτική δικαιοδοσία. Η πολιτική δικαιοδοσία του Επαρχιακού Δικαστηρίου προσδιορίζεται στο Άρθρο 22 του ίδιου Νόμου και επεκτείνεται στην εκδίκαση κάθε αγωγής. Ο όρος “αγωγή” δε συμπίπτει με την έννοια της λέξης στην καθομιλουμένη, αλλά έχει τη σημασία που του προσδίδει το Άρθρο 2 του Ν.14/60 και περιλαμβάνει κάθε διαδικασία η οποία άρχεται με την έκδοση κλητηρίου εντάλματος ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο που καθορίζεται από το διαδικαστικό κανονισμό. Το Άρθρο 2 των περί Πολιτικής Δικονομίας Θεσμών, αφετέρου, ορίζει ότι ο όρος “αγωγή” (action) περιλαμβάνει και κάθε διαδικασία η οποία προβλέπεται εκτός από τους κανονισμούς και από νόμο.

Η διαδικασία για την έκδοση φυγοδίκου δε σκοπεί στην τιμωρία του φυγοδίκου, προβλέπεται από το νόμο και συνιστά ένα από τους τρόπους έγερσης "αγωγής". Συνεπώς, συνιστά πολιτική διαδικασία συνυφασμένη με την πολιτική δικαιοδοσία του Επαρχιακού Δικαστηρίου οι αποφάσεις στο πλαίσιο της άσκησης της οποίας υπόκεινται σε έφεση βάσει του Άρθρου 25(1) του Ν.14/60.

5

Η έφεση η οποία εκκρεμεί ενώπιόν μας έχει ως αποκλειστικό σκοπό την αναβίωση της πρωτόδικης διαδικασίας για την έκδοση του Bodrov, με τον παραμερισμό της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου. Συνιστά δεύτερη και παράλληλη διαδικασία για την έκδοση του Bodrov.

10

Στη *Rees v. Secretary of State* [1986] 2 All E.R. 321, κρίθηκε, σε σχέση με την ερμηνεία της Αγγλικής νομοθεσίας για την έκδοση φυγοδίκων, που αντιστοιχεί, ουσιαστικά, προς τις διατάξεις της κυπριακής νομοθεσίας, ότι παρέχεται η δυνατότητα έκδοσης δεύτερης εξουσιοδότησης για την έκδοση φυγοδίκου. Όπως αποφασίστηκε στην *Περγέλλα*, η εξουσιοδότηση αυτή συναρτάται με την εγκατάλειψη της πρώτης εξουσιοδότησης· εγκατάλειψη που συνεπάγεται και τον τερματισμό κάθε διαδικασίας που εδράζεται σ' αυτή. Η παράλληλη προώθηση δύο διαδικασιών για την έκδοση φυγοδίκου κρίθηκε ότι συνιστά κατάχρηση της διαδικασίας, που επιβάλλει την παρέμβαση του δικαστηρίου για την αποτροπή της. Διαφυλάσσεται έτσι η διαδικασία έκδοσης από καταχρήσεις που την εκτρέπουν από το σκοπό της, που είναι η διαπίστωση, μετά από εξουσιοδότηση του Υπουργού, κατά πόσο τα στοιχεία που παρέχονται δικαιολογούν την έκδοση του καθ' ου η αίτηση.

15

20

25

30

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ: Συμφωνώ με την απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου την οποία είχα την ευκαιρία να διαβάσω προηγουμένως. Όμως νοιώθω την ανάγκη να σχολιάσω ωρισμένα σημεία που εγείρονται από την αγόρευση της ευπαιδευτού δικηγόρου της Δημοκρατίας.

35

Το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας απέρριψε τη σχετική αίτηση για έκδοση του Alexander Valentinovich Bodrov στις Αρχές της Ρωσικής Ομοσπονδίας γιατί κατά την κρίση του, το ένταλμα σύλληψης δεν ικανοποιούσε τις προϋποθέσεις του άρθρου 42(2) του Κυρωτικού Νόμου της Συνθήκης μεταξύ της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ένωσης Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών για Παροχή Νομικής Συνδρομής σε θέματα Αστικού και Ποινικού Δικαίου του 1986 (αρ. 172/86), το οποίο

40

προβλέπει ότι η αίτηση για έκδοση θα πρέπει να συνοδεύεται από πιστοποιημένο αντίγραφο του εντάλματος για σύλληψη ή από πιστοποιημένο αντίγραφο της καταδικαστικής απόφασης μαζί με πιστοποίηση ότι αυτή κατέστη τελεσίδικη. Το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας αφού έκρινε ότι το ένταλμα σύλληψης δεν ήταν πιστοποιημένο όπως προβλέπεται από το άρθρο 42(2) του νόμου 172/86 απέρριψε το αίτημα για έκδοση. Όπως παρατήρησε το Ανώτατο Δικαστήριο κατά την πρωτόδικη εκδίκαση της αίτησης για έκδοση εντάλματος Certiorari, είναι φανερό από τα πιο πάνω ότι ο βασικός λόγος για τον οποίο απερρίφθη η αίτηση για έκδοση ήταν το συμπέρασμα του Δικαστηρίου για ανεπάρκεια της μαρτυρίας, αφού δεν ήταν καταφανές αν το Δικαστήριο είχε ενώπιόν του το πρωτότυπο ένταλμα ή τουλάχιστον πιστό αντίγραφο.

Στη συνέχεια και μετά την απόρριψη της αίτησης, ο Υπουργός Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης προχώρησε στην έκδοση νέας εξουσιοδότησης με βάση το ίδιο ένταλμα που είχε σταλεί από τις Ρωσικές Αρχές και το οποίο είχε κριθεί απαράδεκτο στην πρώτη ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας διαδικασία. Με τη νέα εξουσιοδότηση άρχισε ουσιαστικά νέα διαδικασία για έκδοση και ο εφεσίβλητος συνελήφθη εκ νέου. Παράλληλα υπεβλήθη στο Ανώτατο Δικαστήριο αίτηση για την έκδοση προνομιακού εντάλματος Certiorari για παραμερισμό της απόφασης λόγω καταφανούς νομικού σφάλματος.

Το άρθρο 7(3) του περί Εκδόσεως Φυγοδικών Νόμου Αρ. 97/70 προβλέπει:

“Επί τη λήψει της αιτήσεως εκδόσεως ο Υπουργός δύναται να χωρήσει εις την έκδοσιν εξουσιοδοτήσεως προς έναρξιν της διαδικασίας της εκδόσεως, εκτός εφ’ όσον ήθελε κρίνει ότι δεν δύναται κατά νόμον να εκδοθή διάταγμα εκδόσεως του ενδιαφερομένου προσώπου ή ότι δεν θα ηδύνατο εν τη πραγματικότητι να εκδοθή διάταγμα εκδόσεως αυτού συμφώνως ταις διατάξεσι του παρόντος Νόμου.”

Από την πιο πάνω διατύπωση είναι φανερό ότι στον Υπουργό παρέχεται η διακριτική ευχέρεια για έκδοση εξουσιοδότησης, εκτός αν κρίνει ότι δεν μπορεί σύμφωνα με το νόμο να εκδοθεί διάταγμα έκδοσης. Χωρίς να θέλω να υπεισέλθω ή να εξετάσω την ορθότητα της απόφασης του πρωτόδικου Δικαστηρίου, δεν μπορώ να μη σχολιάσω το γεγονός ότι ο Υπουργός, παρά το ότι ε γνώριζε την ύπαρξη δικαστικής απόφασης σύμφωνα με την

οποία δεν μπορούσε κατά νόμο και με βάση τα συγκεκριμένα έγγραφα να εκδοθεί διάταγμα έκδοσης, προχώρησε στην έκδοση και υπογραφή νέας εξουσιοδότησης. Κάθε δικαστική απόφαση μέχρι την καθ' οιονδήποτε τρόπο ακύρωση της παράγει έννομα αποτελέσματα τα οποία θα πρέπει να γίνονται σεβαστά από όλους και η ενέργεια του Υπουργού ουσιαστικά παρεξέκλινε από την αρχή αυτή.

Η πιο πάνω ενέργεια του αρμόδιου υπουργού με φέρνει στο δεύτερο σημείο που θα ήθελα να σχολιάσω. Η δικηγόρος των εφεσειόντων, παραδέκτηκε ενώπιον της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου ότι ο εφεσίβλητος συνελήφθη με ένταλμα σύλληψης που βασίστηκε στη δεύτερη εξουσιοδότηση του Υπουργού γιατί "αν δεν συλλαμβανόταν ο καθ' ου η αίτηση με δεύτερη αίτηση τότε θα είχε διαφύγει". Το Σύνταγμα προστατεύει το δικαίωμα ελευθερίας και προσωπικής ασφάλειας, παραθέτει δε τις περιπτώσεις και τις προϋποθέσεις κάτω από τις οποίες επιτρέπεται η στέρηση της ελευθερίας οποιουδήποτε προσώπου εντός της επικράτειας της Κυπριακής Δημοκρατίας. Σίγουρα η επιθυμία της εκτελεστικής εξουσίας να αποτρέψει τη διαφυγή προσώπου του οποίου ζητήθηκε η έκδοση και μάλιστα με διαδικασία που κρίθηκε από το Δικαστήριο ως μη συνάδουσα με τις προϋποθέσεις του σχετικού νόμου, δεν εμπίπτει σε μία από τις περιπτώσεις που επιτρέπεται από το Σύνταγμα η παραβίαση της ελευθερίας του ατόμου.

Εξ ίσου ανησυχητική θεωρώ και την εισήγηση της κας Λοϊζίδου ότι η Κυπριακή Δημοκρατία θα παραμείνει εκτεθημένη αν παραστεί ανάγκη εκδίκασης της δεύτερης αίτησης για έκδοση για να αποφασισθεί το, κατά την κα Λοϊζίδου, πολύ καθαρό αίτημα της Ρωσικής Ομοσπονδίας για έκδοση του Bodrov. Η Κυπριακή Δημοκρατία είναι ανεξάρτητο κράτος και μόνες υποχρεώσεις της είναι αυτές που πηγάζουν από το Σύνταγμα, τους νόμους και τις Διεθνείς Συμβάσεις και συνεπώς δεν μπορεί να εκτεθεί γιατί τα Δικαστήρια της τηρούν τους νόμους της, σ' αυτή δε την περίπτωση μάλιστα, νόμο που κυρώνει διεθνή σύμβαση.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.